

200706294/1.

Datum uitspraak: 9 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/9957 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Breda, van 7 augustus 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 februari 2007 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 augustus 2007, verzonden op 13 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) opnieuw beslist op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven 1 tot en met 4, gelezen in hun onderlinge samenhang, klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank, door het asielrelaas van de vreemdeling in afzonderlijke delen te verdelen en met betrekking tot die delen haar eigen inhoudelijk oordeel te geven, ten onrechte niet terughoudend heeft getoetst of de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas in het geheel positieve overtuigingskracht ontbeert.

2.1.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om hetgeen door hem aan zijn aanvraag ten grondslag is gelegd tegenover de minister aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de desbetreffende vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij die vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1; AB 2003, 286), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van hetgeen door de desbetreffende vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren is gebracht, maar niet met bewijsmateriaal is gestaafd, waaronder begrepen de toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst.

De maatstaf bij de te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden verhoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.1.3. Zoals de Afdeling eveneens eerder (voormelde uitspraak van 27 januari 2003) heeft overwogen, mogen, indien aan een vreemdeling een van de omstandigheden als genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, ingevolge het eerste lid, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de voor de uitvoering van die bepaling vastgestelde beleidsregels in het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt de minister beoordelingsruimte toe.

2.1.4. In het besluit van 5 februari 2007 en het daarin ingelaste voornemen daartoe heeft de minister gemotiveerd uiteengezet, dat en waarom artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan de vreemdeling wordt tegengeworpen.

De rechtbank heeft geen grond gevonden voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op dat standpunt heeft gesteld.

2.1.5. De minister heeft in het besluit van 7 januari 2003 en het daarin ingelaste voornemen voorts uiteengezet dat en waarom het asielrelaas van de vreemdeling de, om het geloofwaardig te kunnen achten, vereiste positieve overtuigingskracht mist.

Aan dat oordeel heeft hij in de eerste plaats ten grondslag gelegd dat de verklaringen die de vreemdeling heeft afgelegd over de wijze van verkrijging van de door hem overgelegde vluchtelingenkaart onjuist zijn, nu uit de verklaring van 10 april 2006 van het Bureau Documenten van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, blijkt dat dergelijke kaarten, anders dan de vreemdeling stelt, niet door de Liberiaanse Ambassade in Guinee werden verstrekt. Ten tweede heeft de minister zijn conclusie, dat het relaas positieve overtuigingskracht mist, gebaseerd op de overweging dat de vreemdeling vage en wisselende verklaringen heeft afgelegd over de werkzaamheden die hij tussen 1996 en 2003 heeft verricht, alsmede over de

periode waarin de verschillende werkzaamheden zouden hebben plaatsgevonden. De minister heeft in dat verband gewezen op de verklaringen van de vreemdeling in het eerste gehoor dat hij als automonteur heeft gewerkt vanaf zijn vijftiende jaar tot aan een hem onbekende datum in 1996, hij in de periode 2000-2003 als rijder en sjouwer heeft gewerkt en hij geen melding heeft gemaakt van enige werkzaamheden die hij in die periode als automonteur zou hebben verricht. Tegenover deze verklaringen uit het eerste gehoor staan, aldus de minister, de verklaringen van de vreemdeling in het nader gehoor dat hij bij terugkomst in in 2000 in een bus heeft gewerkt als plaatsaanwijzer en hij in verband met het lage salaris dat hij verdiende weer als automonteur is gaan werken. Dat de vreemdeling wisselend over zijn werkzaamheden heeft verklaard, klemmt volgens de minister te meer, omdat de gestelde problemen die aanleiding hebben gevormd voor zijn vertrek, direct in verband zouden staan met zijn werkzaamheden als automonteur. De minister heeft daarnaast bevreemdingwekkend geacht dat de vreemdeling geen datum kan noemen waarop hij zou zijn gearresteerd en gedetineerd, omdat deze gebeurtenissen de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Liberia zouden hebben gevormd. Tot slot heeft de minister de gestelde ontsnapping van de vreemdeling bevreemdingwekkend geacht. Daaraan heeft hij ten grondslag gelegd dat niet valt in te zien dat de vreemdeling op een dermate eenvoudige wijze uit de gevangenis heeft kunnen ontsnappen, te meer nu sprake was van een groot risico voor de militair die hem daarbij geholpen zou hebben en, anders dan de vreemdeling stelt, niet is gebleken van enige nauwe vriendschapsbanden tussen de vreemdeling en die militair.

2.1.6. De rechtbank heeft geconcludeerd dat de door de minister genoemde argumenten ontoereikend zijn voor het oordeel dat het relaas ongeloofwaardig kan worden geacht. Daartoe heeft zij overwogen dat de vluchtelingenkaart bevestigt dat de vreemdeling in Guinee heeft verbleven en dat zij niet onaannemelijk acht dat de vreemdeling – ten onrechte – heeft geconcludeerd dat het een kaart van de Liberiaanse autoriteiten betrof nu dergelijke vluchtelingenkaarten werden verstrekt door een comité van Liberiaanse mensen. Voorts heeft de rechtbank overwogen dat de vreemdeling niet tegenstrijdig heeft verklaard over zijn werkzaamheden en dat ten aanzien daarvan geen sprake is van vage of wisselende verklaringen. Tot slot heeft de rechtbank overwogen dat het de vreemdeling, omdat hij ongeschoold en analfabeet is, niet kan worden tegengeworpen dat hij geen exacte datum van zijn arrestatie en detentie kan noemen en dat, hoewel hij in zijn nader gehoor niet heeft gesproken over nauwe vriendschapsbanden met de militair, het haar niet onlogisch voorkomt dat een oude bekende van de vreemdeling en van zijn oom, hem heeft geholpen bij zijn ontsnapping uit de gevangenis.

2.1.7. Door zich aldus over de betekenis van ieder van deze vier elementen een eigen oordeel te vormen en op grond daarvan te concluderen dat deze ontoereikend zijn voor het oordeel dat het relaas ongeloofwaardig is, heeft de rechtbank, voorbijgaande aan het hiervoor weergegeven samenhangende toetsingskader, ten onrechte een eigen oordeel omtrent de geloofwaardigheid van het asielaanvraag in de plaats gesteld van dat van de tot

dat oordeel bevoegde en voor dat oordeel verantwoordelijke minister en ten onrechte aldus grond gevonden voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht ontbeert en daarom ongeloofwaardig is.

De grieven slagen.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 5 februari 2007 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.3. Hetgeen de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd, biedt geen grond voor het oordeel dat de minister, gegeven het in 2.1.3. weergegeven toetsingskader, bezien in samenhang met de aan het besluit van 5 februari 2007 ten grondslag gelegde motivering, zoals deze in 2.1.5. is uiteengezet, zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas zogenoemde positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig wordt geacht.

2.4. Voorts heeft de minister door de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt hoeven achten dat hij vanwege zijn Mandingo stamafkomst bij uitzetting gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) verboden behandeling.

2.4.1. Volgens het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87, tegen het Verenigd Koninkrijk (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Uit bijvoorbeeld de arresten van het EHRM van 6 maart 2001 in zaak nr. 45276/99, tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2001/104), van 17 februari 2004 in zaak nr. 58510/00, tegen Nederland (NJB 2004/17, nr. 20) en van 26 juli 2005 in zaak nr. 38885/02, tegen Finland (AB 2005, 370) blijkt dat naast het aldus gestelde individualiseringsvereiste betekenis toekomt aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst waaraan het individuele asielrelaas wordt gerelateerd.

Uit het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 in zaak nr. 1948/04, tegen Nederland (AB 2007, 76), kan niet worden afgeleid dat voormeld individualiseringsvereiste is verlaten. Wel valt, zoals de Afdeling in haar uitspraak van 12 oktober 2007 in zaak nr. 200701023/1 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, uit dit arrest af te leiden dat, indien een vreemdeling deel uitmaakt van een specifieke minderheidsgroep die doelwit is van ernstige mensenrechtenschendingen en sprake zou kunnen zijn

van bijzondere omstandigheden als aan de orde waren in de zaak informatie over de situatie van die groep en de mate waarin die bescherming kan bieden of vinden tegen zodanige mensenrechtenschendingen, uitdrukkelijk meegewogen moet worden bij de beantwoording van de vraag of een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM en die informatie een groter gewicht moet krijgen naarmate bedoelde situatie ernstiger is gebleken.

2.4.2. Zoals de Afdeling voorts in laatstgenoemde uitspraak heeft overwogen is de Mandingo bevolkingsgroep geen minderheidsgroep die dermate kwetsbaar is dat de leden reeds op grond van het behoren tot die groep geen bescherming kunnen krijgen tegen ernstige mensenrechtenschendingen waarvan zij het doelwit zijn. Evenmin is ten aanzien van de vreemdeling vastgesteld dat hij in het verleden wegens het behoren tot de Mandingo bevolkingsgroep onderworpen is geweest aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De vreemdeling dient om een geslaagd beroep op dat artikel te kunnen doen, derhalve verdere hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk maken, waaruit blijkt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met dat artikel. Nu, zoals hierboven is uiteengezet, geen grond bestaat voor het oordeel dat de minister het asielrelaas van de vreemdeling niet in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten, heeft de vreemdeling daaraan niet voldaan.

2.5. De Afdeling zal derhalve het inleidende beroep van de vreemdeling alsnog ongegrond verklaren.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 7 augustus 2007 in zaak no. 07/9957;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

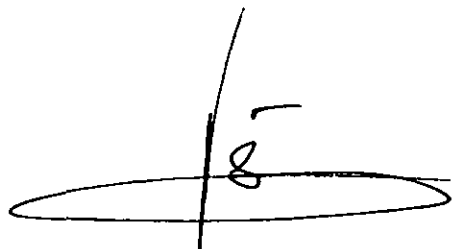
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 januari 2008

154-501.

Verzonden: 9 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 07/9957

V-nr(s):

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 7 augustus 2007

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. P.L.M. Stieger te Waalwijk,

en

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie,
verweerder.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 5 februari 2007 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 4 juli 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en vergezeld van A. Diaby als tolk in de Mandingotaal. Verweerder is niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op ... de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en sedert 15 mei 2003 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag van 6 juni 2003, voor zover van belang en samengevat, het volgende aangevoerd. Eiser is afkomstig uit Liberia en behoort tot de Mandingo bevolkingsgroep. Hij heeft als automonteur gewerkt vanaf zijn vijftiende tot 1996. In 1996 is eiser naar Guinee gegaan vanwege de oorlog in Liberia. In 2000 is eiser teruggekeerd naar Liberia en is daar gaan

werken als bijrijder. Eiser vond dat dit niet veel verdiende en is daarom in 2003 weer als automonteur gaan werken. Nadat eiser het busje van een klant had gerepareerd, is dit busje bij een militaire post gecontroleerd. De militairen hebben in het busje een document en een t-shirt met opdruk van _____ aangetroffen en hebben daaruit geconcludeerd dat alle vijftien inzittenden van het busje, waaronder eiser, rebellen waren, dan wel banden hadden met de rebellen. Eiser en de anderen zijn gedwongen om urine te drinken van de militairen. Toen één van hen heeft geweigerd, is deze doodgeslagen. Eiser is gevangen genomen en is in de gevangenis ondervraagd en mishandeld. Vanwege zijn Mandingo-afkomst zijn de militairen ervan uit gegaan dat eiser ook rebel was. Gedurende zijn detentie zijn enkele anderen uit het busje meegenomen door de militairen en niet teruggekeerd. Ook eiser vreesde voor zijn leven. Eiser is op enig moment meegenomen om een busje van de militairen te repareren en heeft toen één van de militairen herkend die klant was van de garage van zijn oom waar hij heeft gewerkt en eiser heeft hem om hulp gevraagd. Deze militair, heeft gezegd dat hij eiser wel wilde wel helpen, als eiser iemand kon aanwijzen die hem kon helpen te vertrekken uit Liberia. Eiser heeft vervolgens, met behulp van _____ de gevangenis kunnen verlaten en dankzij een vriend, genaamd _____, heeft eiser daarna op een onbekende datum in april 2003 het land per boot kunnen verlaten. Eiser is op 15 mei 2003 Nederland ingereisd.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 31, eerste lid, Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep - kort weergegeven - aangevoerd dat verweerder ten onrechte het relaas ongeloofwaardig heeft geacht. Eiser heeft daarbij gesteld dat verweerder ten onrechte het ontbreken van reisdocumenten en het ontbreken van gedetailleerde verklaringen omtrent zijn reisroute heeft tegengeworpen. En voorts is eiser van mening dat verweerder in het bestreden besluit onvoldoende is ingegaan op de stellingen in de zienswijze waarbij eiser gemotiveerd heeft gesteld dat verweerder ten onrechte zijn verklaringen als ongeloofwaardig heeft gekwalificeerd.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Volgens artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a die verdragsvluchteling is;
- b die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;

c van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.6 Volgens artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is dus in beginsel aan eiser om aannemelijk te maken dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf of in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.7 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

In het in het bestreden besluit ingelaste en herhaalde voornemen heeft verweerder gemotiveerd uiteengezet dat eiser geen reisdocumenten heeft overgelegd om zijn reisverhaal te staven terwijl hij evenmin in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare gegevens omtrent de reisroute te geven, terwijl dit wel in redelijkheid van hem verwacht mocht worden. Eiser heeft namelijk verklaard per schip naar Nederland te zijn gereisd. Eiser heeft geen informatie kunnen verschaffen over eenvoudige zaken als de naam, de kleur en de lading van het schip. Ook weet eiser niet in welke havenplaats hij het schip heeft verlaten en of het schip nog via andere havens naar Nederland is gevaren. Hierdoor wordt volgens verweerder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van eisers overige verklaringen. Verweerder is dan ook van mening dat het ontbreken van deze documenten aan eiser is toe te rekenen en eiser derhalve hierin een verwijt kan worden gemaakt.

Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op voornoemd standpunt heeft kunnen stellen. Daaraan doet niet af het door eiser gestelde dat het donker was aan boord, dat hij er niet op heeft gelet, noch dat hij als verstekeling heeft gereisd. Zelfs dan mag van eiser worden verwacht dat hij enige verifieerbare gegevens aangaande zijn reis kan verstrekken. Verweerder heeft eiser dan ook mogen tegenwerpen dat hij onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de door hem beweerde reis en dat het ontbreken van reisdocumenten toerekenbaar wordt geacht.

Op grond van het voorgaande heeft verweerder door het toerekenbaar ontbreken van documenten de geloofwaardigheid van het asielaanvraag aangetast mogen achten. Nu eiser desondanks meent dat hij bescherming behoeft, heeft verweerder van hem een grotere inspanning mogen verlangen om de noodzaak daartoe aannemelijk te maken. Van het relaas dient dan blijkens vaste jurisprudentie een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

2.8 Met verzoeker is de rechtbank van oordeel dat van eisers relaas wel een positieve overtuigingskracht uitgaat. De rechtbank overweegt daartoe allereerst dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat eiser ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de door hem overgelegde vluchtelingenkaart. Tussen partijen is niet in geschil dat de door eiser overgelegde vluchtelingenkaart van de UNHCR is. Evenmin is in geschil dat eiser deze kaart in Guinee heeft gekregen van een comité van Liberiaanse personen. Immers in het onderzoek van Bureau Documenten van 27 april 2006 staat dat dergelijke documenten wel bekend zijn bij de Liberiaanse autoriteiten in Guinee en dat deze halverwege de jaren '90 zonder medeweten of autorisatie van de Liberiaanse autoriteiten werden verstrekt door een comité van personen die Liberia waren ontvlucht. Naar het oordeel van de rechtbank bevestigt dit het relaas van eiser in zoverre dat hij in Guinee heeft verbleven. Ook acht de rechtbank het niet onaannemelijk dat, nu deze kaarten klaarblijkelijk zijn verstrekt door een comité van Liberiaanse mensen, eiser hieruit heeft geconcludeerd dat de afgegeven vluchtelingenkaart van het Liberiaanse consulaat afkomstig was. Gelet op de setting van het comité acht de rechtbank niet verwijtbaar dat eiser ten onrechte heeft geconcludeerd dat het een kaart van de Liberiaanse autoriteiten betrof. De rechtbank hecht daarbij waarde aan de omstandigheid dat in het rapport van Bureau Documenten wordt gesproken over een comité en niet louter over een groep Liberiaanse personen. De rechtbank is gelet op het voorgaande dan ook van oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de verklaringen omtrent de vluchtelingenkaart die eiser in zijn bezit heeft, ongeloofwaardig zijn.

2.9 Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser wisselende en vage verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn arbeidsverleden. Zo heeft hij bij het eerste gehoor verklaard dat hij van zijn vijftiende tot 1996 als automonteur heeft gewerkt en van 2000 tot 2003 als rijder en sjouwer heeft gewerkt in . Vervolgens heeft eiser bij in het nader gehoor op 3 juli 2003 verklaard dat hij bij zijn terugkeer in in 2000 heeft gewerkt als plaatsaanwijzer in een bus en vervolgens weer als automonteur is gaan werken. De rechtbank is met eiser van oordeel dat hierin geen tegenstrijdigheid ligt. De omstandigheid dat er verschillende namen zijn gebruikt voor zijn functie als hulp van taxichauffeurs, maakt niet dat eisers verklaringen hieromtrent niet geloofd dienen te worden. Weliswaar is van communicatieproblemen met de tolk niet gebleken, maar eisers argument dat de verschillende benamingen hetzelfde bedoelen, wordt door de rechtbank gevolgd. Duidelijk is geworden dat eiser van omstreeks 1987 tot 1996, bij zijn oom, als automonteur heeft gewerkt, toen naar Guinee is gegaan vanwege de oorlog in Liberia. In 2000 is eiser teruggekeerd naar Liberia en hij heeft tot 2003 gewerkt als hulp van taxichauffeurs. In 2003 is eiser wederom als automonteur gaan werken. De rechtbank acht hierbij nog van belang dat verweerder in het bestreden besluit op pagina 3 bovenaan erkent dat er hieromtrent geen sprake is van tegenstrijdigheden maar louter van 'wisselende en vage verklaringen.' De rechtbank is echter van oordeel dat evenmin gesproken kan worden van vage of wisselende verklaringen, het relaas is in dit opzicht duidelijk en consistent.

2.10 Ook eisers stelling dat hem niet mag worden tegengeworpen dat hij geen exacte datum van de gestelde arrestatie en detentie kan noemen, wordt door de rechtbank gevolgd. Immers, eiser is ongeschoold en analfabeet en met behulp van de contactambtenaar is aan de hand van eisers relaas teruggerekend naar de periode van de arrestatie en de detentie. Verweerder kan derhalve in redelijkheid niet van eiser verlangen dat hij concreter aangeeft in welke periode de gebeurtenissen plaatsvonden. Eiser heeft naar het oordeel van de rechtbank geen inconsistente verklaringen afgelegd omtrent de periode van arrestatie en detentie.

2.11 De rechtbank is voorts van oordeel dat ook ten aanzien van eisers verklaringen omtrent de hulp die hij heeft ontvangen van de militair bij zijn ontsnapping in ~~redelijkheid niet tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan worden geconcludeerd.~~ Verweerder heeft gesteld dat het ongeloofwaardig is dat een militair die eiser kent van zijn werkzaamheden bij de garage van zijn oom minimaal zeven jaar voor de ontsnapping hem zou helpen. Echter, de rechtbank neemt in ogenschouw dat eiser in het eerste gehoor heeft verklaard dat hij vanaf zijn tiende levensjaar woonachtig was bij zijn oom en daar werkzaam was in diens garage. In het nader gehoor op pagina 6 heeft eiser verklaard dat hij bij de groep militairen een bekende zag, Op diezelfde pagina verklaart hij dat hij vroeger veel heeft geholpen met zijn auto. Op pagina 10 van het nader gehoor verklaart eiser vervolgens dat hij kende van de tijd dat eiser monteur in opleiding was en regelmatig langskwam om zijn auto te laten repareren. Weliswaar spreekt eiser in het nader gehoor niet over nauwe vriendschapsbanden met maar met eiser is de rechtbank van oordeel dat het niet onlogisch voorkomt dat een oude bekende van eisers oom en eiser zelf, door eiser wordt gesproken van een vriend van de familie, hem op een dergelijke wijze zou helpen ontsnappen. Daarbij neemt de rechtbank nog in aanmerking dat van eiser heeft gevraagd zelf zorg te dragen voor iemand die hem kon helpen het land te verlaten en daarnaast de voorwaarde heeft getseld dat eiser na de ontsnapping het land zou verlaten.

2.12 De rechtbank acht de door verweerder genoemde argumenten dan ook ontoereikend voor de conclusie dat het relaas van eiser ongeloofwaardig wordt geacht.

Het vorenstaande brengt mee dat verweerder zich op basis van de genoemde argumenten in redelijkheid niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit wegens schending van het bepaalde in artikel 3:46 Algemene wet bestuursrecht, dat het besluit dient te berusten op een deugdelijke motivering, dient te worden vernietigd.

2.13 Op grond van het voorgaande zal het beroep gegrond worden verklaard en het bestreden besluit worden vernietigd. De rechtbank acht termen voor een proceskostenveroordeling aanwezig. De proceskosten zijn op basis van het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1).

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;

draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan eiser dient te betalen.

Aldus gedaan door mr. M.L. Weerkamp en in het openbaar uitgesproken op 7 augustus 2007, in tegenwoordigheid van mr. G.P.A.J. Joosen, griffier.

Rechtsmiddelenclausule

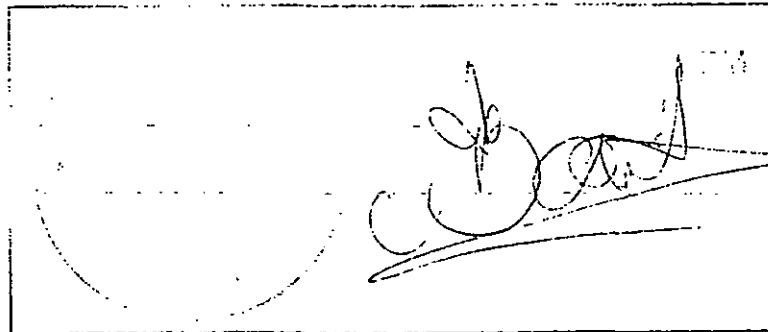
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

13 AUG. 2007

A rectangular box containing a handwritten signature and a circular stamp. The signature is written in dark ink and appears to be 'C. J. B. de Vries'. The circular stamp is partially obscured by the signature and contains some illegible text.

Immigratie en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

E 3 SEP 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te Den Haag
appellant
gemachtigde: mr. A.R.J. Maas
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage:
zitting houdende te Breda
van 7 augustus 2007
met kenmerk 07/9957

Inzake:

met IND-kenmerk 0305.06.0118
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. P.L.M. Stieger
advocaat te Waalwijk

Procesverantwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

mr. M.M.J. Pieters
073 888 3017

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie (hierna: de Staatssecretaris) komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Breda, van 7 augustus 2007, verzonden op 13 augustus 2007, met het kenmerk Awb 07/9957 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 5 februari 2007 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Verweerder heeft op 6 juni 2003 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.
- 2.2. Bij besluit van 5 februari 2007 heeft de Minister van Justitie de aanvraag van verweerder afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep tegen het hiervoor onder 2.2. genoemde besluit gegrond verklaard.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1. Waar hierna de Staatssecretaris wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen de eerdere bewindspersoon voor Vreemdelingenzaken.
- 3.2. De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 5 februari 2007 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dat besluit ongegrond verklaard dienen te worden.
- 3.3. De Staatssecretaris heeft vier grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.4. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 2.8 op blad 4 ten onrechte overwogen:

"Met verzoeker (lees: eiser – *opm. dzz*) is de rechtbank van oordeel dat van eisers relaas wel een positieve overtuigingskracht uitgaat. De rechtbank overweegt daartoe allereerst dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat eiser ongelooftwaardige verklaringen heeft afgelegd over de door hem overgelegde vluchtelingenkaart. Tussen partijen is niet in geschil dat de door eiser overgelegde vluchtelingenkaart van de UNHCR is. Evenmin is in geschil dat eiser deze kaart in Guinee heeft gekregen van een comité van Liberiaanse personen. Immers in het onderzoek van Bureau Documenten van 27 april 2006 staat dat dergelijke documenten wel bekend zijn bij de Liberiaanse autoriteiten in Guinee en dat deze halverwege de jaren '90 zonder medeweten of autorisatie van de Liberiaanse autoriteiten werden verstrekt door een comité van personen die Liberia waren ontvlucht. Naar het oordeel van de rechtbank bevestigt dit het relaas van eiser in zoverre dat hij in Guinee heeft verbleven. Ook acht de rechtbank het niet onaannemelijk dat, nu deze kaarten klaarblijkelijk zijn verstrekt

door een comité van Liberiaanse mensen, eiser hieruit heeft geconcludeerd dat de afgegeven vluchtelingenkaart van het Liberiaanse consulaat afkomstig was. Gelet op de setting van het comité acht de rechtbank niet verwijtbaar dat eiser ten onrechte heeft geconcludeerd dat het een kaart van de Liberiaanse autoriteiten betrof. De rechtbank hecht daarbij waarde aan de omstandigheid dat in het rapport van Bureau Documenten wordt gesproken over een comité en niet louter over een groep Liberiaanse personen. De rechtbank is gelet op het voorgaande dan ook van oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de verklaringen omtrent de vluchtelingenkaart die eiser in zijn bezit heeft, ongeloofwaardig zijn."

Grief 2

- 3.5. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 2.9 op blad 4 ten onrechte overwogen:

"(...)

De rechtbank is met eiser van oordeel dat hierin (i.e. in de door verweerder afgelegde verklaringen over zijn arbeidsverleden -toev. dzz) geen tegenstrijdigheid ligt. De omstandigheid dat er verschillende namen zijn gebruikt voor zijn functie als hulp van taxichauffeurs, maakt niet dat eisers verklaringen hieromtrent niet geloofd dienen te worden. Weliswaar is van communicatieproblemen met de tolk niet gebleken, maar eisers argument dat de verschillende benamingen hetzelfde bedoelen, wordt door de rechtbank gevolgd. Duidelijk is geworden dat eiser van omstreeks 1987 tot 1996, bij zijn oom, als automonteur heeft gewerkt, toen naar Guinee is gegaan vanwege de oorlog in Liberia. In 2000 is eiser teruggekeerd naar Liberia en hij heeft tot 2003 gewerkt als hulp van taxichauffeurs. In 2003 is eiser wederom als automonteur gaan werken. De rechtbank acht hierbij nog van belang dat verweerder in het bestreden besluit op pagina 3 bovenaan erkent dat er hieromtrent geen sprake is van tegenstrijdigheden maar louter van 'wisselende en vage verklaringen.' De rechtbank is echter van oordeel dat evenmin gesproken kan worden van vage of wisselende verklaringen, het relaas is in dit opzicht duidelijk en consistent."

Grief 3

- 3.6. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 2.10 op blad 4 ten onrechte overwogen:

"Ook eisers stelling dat hem niet mag worden tegengeworpen dat hij geen exacte datum van de gestelde arrestatie en detentie kan noemen, wordt door de rechtbank gevolgd. Immers, eiser is ongeacht en analfabeet en met behulp van de contactambtenaar is aan de hand van eisers relaas teruggerekend naar de periode van de arrestatie en de detentie. Verweerder kan derhalve in redelijkheid niet van eiser verlangen dat hij concreter aangeeft in welks periode de gebeurtenissen plaatsvonden. Eiser heeft naar het oordeel van de rechtbank geen inconsistente verklaringen afgelegd omtrent de periode van arrestatie en detentie."

Grief 4

- 3.7. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 2.11 op blad 5 ten onrechte overwogen:

"De rechtbank is voorts van oordeel dat ook ten aanzien van eisers verklaringen omtrent de hulp die hij heeft ontvangen van de militair bij zijn ontsnapping in redelijkheid niet tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan worden geconcludeerd. (...) Weliswaar spreekt eiser in het nader gehoor niet over nauwe vriendschapsbanden met maar met eiser is de rechtbank van oordeel dat het niet onlogisch voorkomt dat een oude bekende van eisers oom en eiser zelf, door eiser wordt gesproken van een vriend van de familie, hem op een dergelijke wijze zou helpen ontsnappen. (...)".

- 3.8. Op de hiervoor onder 3.4. tot en met 3.7. genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.12 en 2.13 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting op grief 1

- 3.9. Blijkens het gestelde in paragraaf C14/3 Vreemdelingencirculaire 2000 pleegt de Staatssecretaris het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

Doet zich één van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, Vw opgesomde omstandigheden voor die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker, dan mogen ingevolge artikel 31 Vw, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen: van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de toepassing van dit beleid in een concreet geval komt de Staatssecretaris beoordelingsruimte toe. Ingevolge vaste jurisprudentie van uw Afdeling behoort de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas tot de primaire verantwoordelijkheid van de Staatssecretaris.

De Staatssecretaris beoordeelt de geloofwaardigheid van het asielrelaas op basis van uitvoerige gehoren en vergelijking met het relaas met al datgene, wat de Staatssecretaris over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overvogen naar aanleiding van gehoren van asielzoekers in een vergelijkbare situatie. Dit overzicht stelt de Staatssecretaris in staat die beoordeling vergelijkenderwijs en aldus geobjectiveerd te verrichten. De rechter is niet in staat de geloofwaardigheid op vergelijkbare wijze te beoordelen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 26 van de Vreemdelingenwet 2000, afgewezen indien de vreemdeling niet aanneemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met

andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Mitsdien is het aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de Staatssecretaris aannemelijk te maken. Het is niet aan de Staatssecretaris om de verklaringen van de vreemdeling gemotiveerd te weerleggen.

Het gaat bij de beoordeling van het asielrelaas veelal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moet worden aangenomen. De vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas met overtuigend bewijsmateriaal te staven.

Zie:

- AbRS 27 januari 2003, nr. 200206297/1, r.o. 2.4.3, JV 2003/103.

Bij de beoordeling van het asielrelaas zal het vaak gaan om door de vreemdeling gestelde doch niet gestaafde feiten. Naar het oordeel van uw Afdeling behoort de beoordeling of en in hoeverre bij de beslissing op de aanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas gestelde, doch niet gestaafde feiten tot de primaire verantwoordelijkheid van de Staatssecretaris.

De wijze waarop het asielrelaas door de Staatssecretaris is opgevat, dient door de rechter terughoudend te worden getoetst. De maatstaf daarbij is dan ook niet of de interpretatie van die verklaringen door de Staatssecretaris overeenstemt met die door de rechtbank, maar of grond bestaat voor het oordeel dat de Staatssecretaris niet in redelijkheid tot die interpretatie van de verklaringen kon komen.

Zie:

- AbRS 21 augustus 2003, nr. 200303336/1, r.o. 2.3.1, JV 2003/448.

De in acht te nemen terughoudendheid betreft aldus de vraag, hoe de verklaringen van de vreemdeling moeten worden begrepen en wat deze daarmee aan feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt.

De besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en de rechter moet de besluitvorming daaraan toetsen.

Zie:

- AbRS 27 januari 2003, nr. 200206297/1, JV 2003/103

Daarbij dient de rechter zonder terughoudendheid te toetsen of het standpunt van de Staatssecretaris inzake de door hem gesignaleerde tekortkomingen in het relaas berust op een zorgvuldig onderzoek en een deugdelijke motivering. Indien dat het geval is, staat vervolgens ter beoordeling of de Staatssecretaris in redelijkheid op grond van die tekortkomingen tot ongelooftwaardigheid van het relaas dan wel gedeelten ervan heeft kunnen concluderen. Bij die toetsing dient de rechter zich terughoudend op te stellen.

- 3.10. De rechtbank concludeert ten onrechte dat van verweerders relaas een positieve overtuigingskracht uitgaat. Ten onrechte overweegt zij allereerst

daartoe dat de Staatssecretaris niet in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat verweerder ongeloofwaardige verklaringen over de door hem overgelegde vluchtelingenkaart heeft afgelegd. De rechtbank gaat er ten onrechte van uit dat niet in geschil is dat de door verweerder overgelegde vluchtelingenkaart van de UNHCR is en dat hij deze in Guinee heeft gekregen van een comité van Liberiaanse personen.

- 3.11. *In het voornemen en het besluit heeft de Staatssecretaris overwogen dat de door verweerder afgelegde verklaring omtrent het verkrijgen van de overgelegde vluchtelingenkaart niet juist is. De Staatssecretaris is tot deze conclusie gekomen omdat het Bureau Documenten in zijn rapport van 10 april 2006 heeft gesteld dat de vluchtelingenkaart niet door de UNHCR in Guinee is uitgegeven en dat dergelijke kaarten door een comité van Liberia ontvluchte mensen zonder medeweten of autorisatie van de Liberiaanse autoriteiten halverwege de jaren negentig van de vorige eeuw werden verstrekt.*
- 3.12. *Gegeven de ten onrechte door haar ingenomen uitgangspunten, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat daardoor is bevestigd dat verweerder in Guinee heeft verbleven.*
- 3.13. *Vervolgens heeft de rechtbank haar eigen interpretatie gegeven van en conclusies verbonden aan verweerders relaas. Zo acht de rechtbank het niet onaannemelijk dat verweerder heeft geconcludeerd dat de afgegeven vluchtelingenkaart van het Liberiaanse consulaat afkomstig was en acht zij het niet verwijtbaar dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat het een kaart van de Liberiaanse autoriteiten betrof. Aldus heeft de rechtbank ten onrechte haar eigen oordeel gegeven over de geloofwaardigheid van verweerders asielrelaas en niet haar terughoudend oordeel gegeven over de wijze waarop de Staatssecretaris het relaas van verweerder met betrekking tot de vluchtelingenkaart als niet geloofwaardig heeft beoordeeld. De Staatssecretaris voegt hier nog aan toe dat er in het relaas van verweerder op geen enkele wijze een aanknopingspunt is te vinden voor het oordeel van de rechtbank over de door haar veronderstelde gang van zaken met betrekking tot de afgifte van het document.*

Toelichting op grief 2

- 3.14 *Ten onrechte overweegt de rechtbank dat de omstandigheid dat verweerder verschillende namen heeft gebruikt voor de door hem in de periode 2000 – 2003 verrichte werkzaamheden, niet maakt dat zijn verklaringen daaromtrent niet geloofd dienen te worden. De Staatssecretaris heeft verweerder tegengeworpen dat hij over zijn werkzaamheden, alsmede de tijdsperioden waarin deze zouden hebben plaatsgevonden, wisselende en vage verklaringen heeft afgelegd. De Staatssecretaris heeft vastgesteld dat verweerder tijdens het eerste gehoor heeft verklaard dat hij (alleen) vanaf zijn vijftiende levensjaar tot 1996 als monteur heeft gewerkt terwijl hij tijdens het nader gehoor heeft verklaard dat hij ook in 2003 als automonteur heeft gewerkt. Voorts heeft verweerder tijdens het eerste gehoor gezegd dat hij tussen 2000 en 2003 in heeft gewerkt als bijrijder en sjouwer en tijdens het nader gehoor heeft hij verklaard dat hij plaatsaanwijzer is geweest. Ten onrechte heeft de rechtbank zich niet beperkt tot een terughoudende toets van de conclusie van de Staatssecretaris met betrekking tot de door verweerder afgelegde verklaringen over het werk dat hij heeft gedaan. In plaats daarvan heeft de rechtbank ten onrechte en*

bovendien niet nader gemotiveerd overwogen dat er geen sprake is van wisselende en vage verklaringen en dat verweerder gevolgd moet worden in zijn stelling dat de verschillende gebruikte benamingen voor de door hem uitgeoefende functies hetzelfde bedoelen. Daarbij zij van belang dat verweerder op geen enkele wijze heeft onderbouwd, bijvoorbeeld middels uitleg van de door hem gebruikte woorden in het Mandingo, dat daadwerkelijk sprake is van eenzelfde betekenis van de verschillende door hem genoemde functies. De rechtbank heeft zulks miskend en ten onrechte haar eigen oordeel gegeven over de door verweerder gegeven verklaringen over zijn werk.

Toelichting op grief 3

- 3.15. Voorop dient te worden gesteld dat de Staatssecretaris verweerder niet heeft tegengeworpen dat hij geen exacte datum van zijn gestelde arrestatie en detentie kan noemen. De Staatssecretaris heeft verweerder tegengeworpen dat hij geen duidelijkheid heeft kunnen verstrekken over de datum waarop hij door de militairen zou zijn opgepakt en vervolgens naar een gevangenis zou zijn vervoerd. De Staatssecretaris heeft dit gesteld omdat verweerder tijdens het nader gehoor niet bij benadering kon aangeven in welke maand hem een en ander zou zijn overkomen. Verweerder heeft in zijn zienswijze naar aanleiding van het voornemen betoogd dat hij zich ten gevolge van de ondergane mishandelingen geen exacte datum kan herinneren. Het niet kunnen noemen van een exacte datum is niet in geschil. De rechtbank heeft dit miskend.
- 3.16. De Staatssecretaris heeft verweerder tegengeworpen dat hij summiere en bevreemdende verklaringen heeft afgelegd over de gestelde gebeurtenissen die voor hem aanleiding zouden hebben gevormd om zijn land van herkomst te verlaten. Daartoe is de Staatssecretaris in de eerste plaats gekomen omdat verweerder ook bij benadering geen duidelijkheid heeft kunnen geven over de datum waarop hij is gearresteerd en gevangen genomen. Verweerder heeft derhalve met betrekking tot dit onderwerp niet een zo volledig mogelijke verklaring gegeven, hetgeen wel van hem kon worden verlangd. Gelet op de aard van de gevraagde informatie heeft de Staatssecretaris in de stelling van verweerder dat hij analfabeet is en nooit naar school is geweest, geen reden hoeven vinden om verweerder zijn onwetendheid niet tegen te werpen. Ook zonder het noemen van een datum wordt een analfabeet zeer wel in staat geacht aan de hand van seizoenen / weersomstandigheden / feestdagen een datum-aanduiding te geven. Verweerder heeft dit nagelaten.

Zie:

- AbRS 12 mei 2004, nr. 200401012/1, r.o. 2.2.2. (productie 2)

Ten onrechte heeft de rechtbank geconcludeerd dat de Staatssecretaris, gezien verweerdens ongeschooldheid en analfabetisme, genoeg had dienen te nemen met de door de contactambtenaar berekende, door verweerder niet expliciet bevestigde periode van arrestatie en detentie. De Staatssecretaris stelt vast dat de rechtbank ook hier zijn conclusie niet terughoudend heeft getoetst maar haar eigen oordeel heeft uitgesproken over de wijze waarop de Staatssecretaris de door verweerder afgelegde verklaringen had dienen te waarderen.

Toelichting op grief 4

- 3.17 De rechtbank heeft ook dit onderdeel van verweerders asielrelaas niet terughoudend getoetst door te overwegen dat het niet onlogisch is dat een vriend van de familie hem op de door hem omschreven wijze zou helpen ontsnappen. Aldus heeft de rechtbank ten onrechte volgens haar eigen inzichten de gestelde relatie van verweerder met de militair zodanig gekwalificeerd dat het niet ongeloofwaardig is dat verweerder zijn vrijlating daaraan te danken had. De rechtbank heeft ten onrechte niet terughoudend getoetst of de Staatssecretaris tot het oordeel is kunnen komen dat het niet geloofwaardig is dat verweerder op een zo eenvoudige wijze met hulp van de militair uit de gevangenis is kunnen ontsnappen, nu deze hem enkel kende van de periode dat hij monteur in opleiding was en reparaties aan zijn auto had uitgevoerd.

Toelichting op de grieven 1 tot en met 4

- 3.18 De rechtbank heeft het relaas van verweerder ten onrechte in afzonderlijke delen verdeeld en met betrekking tot elk van die delen haar eigen inhoudelijk oordeel uitgesproken. De rechtbank heeft ten onrechte niet terughoudend getoetst of de Staatssecretaris zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat verweerders relaas in zijn geheel positieve overtuigingskracht ontbeert.

4. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en tot vernietiging van de bestreden uitspraak.

's-Hertogenbosch, 31 augustus 2007

Gemachtigde

Mr. A.R.J. Maas, senior-procesvertegenwoordiger
Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 888 3021
telefax 073 888 3086